

En historie om dobbeltmoral og fordrivelse

Israel-Palæstina-konflikten er en dybt rodfæstet kamp præget af historiske ironier og nutidige uretfærdigheder, der opretholder en cyklus af vold og fordrivelse. Denne artikel undersøger fire centrale temaer: Palæstinas historiske rolle som tilflugt for jødiske immigranter, der flygtede fra nazistisk forfølgelse, kun for selv at blive fordrevet; brugen af terrorisme af zionistiske paramilitære grupper og senere af Israel, mens andre stemples som terrorister; menneskerettighedsnormer, der muliggjorde Israels oprettelse, men nu krænkkes mod palæstinensere; og uretfærdigheden i FN's delingsplan fra 1947 efterfulgt af Israels ulovlige udvidelse. Disse temaer afslører et mønster af dobbeltmoral, moralske modsætninger og juridiske overtrædelser, der fortsat undergraver palæstinensiske rettigheder og understreger behovet for en retfærdig løsning.

Palæstina som tilflugt, nu fordrevet

I 1930'erne og 1940'erne udviste Nazi-Tyskland jøder, fratog dem statsborgerskab under Nürnberg-lovene (1935) og eskalerede forfølgelsen efter Anschluss i 1938. Évian-konferencen i juli 1938, initieret af Franklin D. Roosevelt, mislykkedes i at tilbyde tilflugt: 32 lande deltog, men kun Den Dominikanske Republik og Costa Rica tilbød at tage imod betydelige antal (100.000 og 200 familier, henholdsvis), mens USA og Storbritannien nægtede at øge kvoterne. Med få muligheder vendte mange jøder sig mod det britiske mandat Palæstina, hvor Balfour-deklarationen (1917) lettede immigrationen. Mellem 1933 og 1939 ankom over 120.000 jøder, og i 1947 nåede den jødiske befolkning 33% (600.000 ud af 1,9 millioner). I denne sammenhæng optog og reddede Palæstina jødiske flygtninge, da store dele af verden vendte dem væk.

I dag vendes denne historie på hovedet af den zionistiske fortælling, at "ingen lande ønsker at tage imod palæstinensere." Siden Hamas' angreb den 7. oktober 2023 og Israels gengældelseskampagne i Gaza er 1,9 millioner palæstinensere (ud af 2,1 millioner) blevet fordrevet, ifølge FN's estimer. Human Rights Watch (HRW) dokumenterer disse handlinger som tvangsmæssig forflytning, en krigsforbrydelse under Genève-konventionerne, der involverer evakueringsordrer, angreb på sikre zoner og ødelæggelse af 70% af Gazas boliger. Israelske embedsmænd, som finansminister Bezalel Smotrich, har foreslået "frivillig migration" for gazanske palæstinensere, hvilket antyder, at deres fordrivelse ville løse konflikten. Denne fortælling ignorerer den 6 millioner store palæstinensiske diaspora i lande som Jordan, Chile og Tyskland, og det faktum, at Israels blokade og kontrol over Gazas grænser (f.eks. Rafah-overgangen) forhindrer palæstinensere i at forlade, ikke en mangel på international villighed. Ironien er tydelig: Israel, delvist bygget af flygtninge, der fandt tilflugt i Palæstina, fordriver nu palæstinensere med magt, mens de hævder, at ingen an-

dre vil tage imod dem, hvilket krænker deres ret til at forblive i deres hjemland under international lov (FN's Verdenserklæring om Menneskerettigheder, artikel 13).

Kontinuiteten af terrorisme

Zionistiske paramilitære grupper som Irgun og Lehi brugte taktikker under det britiske mandat, der i dag ville blive klassificeret som terrorisme, med det formål at fordrive briterne og sikre en jødisk stat. Irgun, ledet af Menachem Begin, bombede King David Hotel i 1946, hvilket dræbte 91 mennesker (41 arabere, 28 briter, 17 jøder). Massakren i Deir Yassin i 1948, udført af Irgun og Lehi, dræbte over 100 palæstinensiske landsbyboere, hvilket udløste masseflugt og intensiverede Nakbaen. Andre handlinger inkluderede hængningen af de britiske sergenter Clifford Martin og Mervyn Paice i 1947, bombeangreb på arabiske markeder og internationale angreb som bombningen af den britiske ambassade i Rom i 1946. Lehi myrdede Lord Moyne i 1944 og FN's mægler Folke Bernadotte i 1948, sidstnævnte muligvis med israelsk statsinvolvering. Disse handlinger – målrettet mod civile, indgydelse af frygt og forfølgelse af politiske mål – passer til moderne definitioner af terrorisme (FN's Generalforsamlings resolution 49/60, 1994). Begin, med en dusør på £10.000 fra MI5, blev senere Israels premierminister (1977–1983) og grundlagde Likud-partiet, som Benjamin Netanyahu leder i dag.

Israel har siden engageret sig i handlinger, der afspejler denne vold, ofte fremstillet som selvforsvar, men kritiseret som terrorisme eller overtrædelser af international lov. I 2006 bombede Israel Beiruts Rafic Hariri Internationale Lufthavn, målrettet mod civil infrastruktur og strandede tusinder, hvilket blev fordømt af HRW for manglende militær nødvendighed. I 1973 skød Israel Libyan Arab Airlines Flight 114 ned, hvilket dræbte 108 af 113 mennesker, en handling som Den Internationale Civile Luftfartsorganisation (ICAO) anså for ulovlig. Israel ødelagde også Gazas Yasser Arafat Internationale Lufthavn i 2001–2002, hvilket symboliserer bredere restriktioner på palæstinensisk bevægelse under blokaden fra 2007. Alligevel stemples Hamas-ledere som terrorister, målrettet til likvidering – f.eks. Ismail Haniyeh i Teheran (juli 2024) og Yahya Sinwar i Rafah (oktober 2024) – mens Israel ignorerer sin egen historie. Hamas, betegnet som en terrorgruppe af USA og EU, har angrebet israelske civile, men dens politiske rolle i Gaza og ændringer i retorik (f.eks. chartret fra 2017) overses, hvilket nægter dem den legitimitet, Begin opnåede. Denne dobbeltmoral – at undskylde zionistisk og israelsk vold, mens palæstinensisk modstand fordømmes – opretholder konfliktens cyklus.

Menneskerettigheder: Muliggør Israel, krænker palæstinensere

Menneskerettighedsnormer, der begrænsede briterne under mandatet, muliggjorde Israels oprettelse, men de samme normer krænkes nu af Israel mod palæstinensere. Det britiske mandat pålagde Storbritannien at "sikre de civile og religiøse rettigheder for alle Palæstinas indbyggere," hvilket afspejlede tidlige menneskerettighedsprincipper. Over for Irgun og Lehis oprør var den britiske respons behersket: Operation Shark (1946) involverede anholdelser og udgangsforbud, og fangne militante blev deporteret til lejre i Eritrea,

Kenya og Cypern, hvilket undgik massiv ødelæggelse. Efterkrigstidsudmattelse, internationalt pres (især fra USA efter Holocaust) og nye menneskerettighedsnormer begrænsede brugen af uforholdsmæssig magt. En mere brutal respons – lignende Israels i Gaza – kunne have knust den zionistiske bevægelse og forhindret Israels etablering i 1948.

I dag krænker Israel disse normer i sin behandling af palæstinensere. Siden oktober 2023 har Israels kampagne i Gaza fordrevet 1,9 millioner mennesker, dræbt over 43.000 og ødelagt 70% af boligerne, handlinger som HRW betegner som tvangsmæssig forflytning, en krigsforbrydelse. Blokaden fra 2007 udgør kollektiv afstraffelse, forbudt under artikel 33 i Fjerde Genève-konvention, hvilket begrænser adgangen til basale fornødenheder. Måltrede likvideringer i tredjelande, som drabet på Haniyeh i Iran, krænker suverænitet og rejser bekymringer om udenretslige henrettelser under international menneskerettighedslov. Ironien er dyb: normerne, der beskyttede den jødiske befolkning i 1940'erne, ignoreres nu, da Israels handlinger undergraver palæstinensiske rettigheder til liv, bevægelse og selvbestemmelse.

Uretfærdig deling, ulovlig udvidelse

FN's delingsplan fra 1947 (Resolution 181) var i sig selv uretfærdig og tildelte 56% af det britiske mandat Palæstina (14.100 km²) til en jødisk stat for en minoritetsbefolkning (33%, 600.000 mennesker), der ejede 7% af jorden, mens den arabiske majoritet (67%, 1,3 millioner) fik 43% (11.500 km²). Jerusalem skulle være en international by. Det jødiske lederskab accepterede planen som et skridt mod statsdannelse, mens det arabiske lederskab afviste den og hævdede, at den krænkede selvbestemmelse. Den efterfølgende borgerkrig i 1947–1948 og den arabisk-israelske krig i 1948 så Israel udvide sig til 78% af Palæstina (20.770 km²), hvilket fordrev 750.000 palæstinensere (Nakbaen), hvor massakrer som Deir Yassin drev udvandringen.

Disse 56% var ikke nok for Israel, som siden har udvidet sig ulovligt gennem besættelse, bosættelser og annektering. Seksdageskrigen i 1967 førte til Israels besættelse af Vestbredden, Gaza, Østjerusalem og Golanhøjderne. Den Internationale Domstols (ICJ) rådgivende udtalelse fra 2024 erklærer denne besættelse ulovlig og nævner krænkelser af palæstinensisk selvbestemmelse gennem over 700.000 bosættere på Vestbredden og i Østjerusalem, ulovligt under Fjerde Genève-konvention (artikel 49). Palæstinensere står over for rutinemæssige udvisninger, som i Sheikh Jarrah, for at gøre plads til bosættere. Israels annektering af Østjerusalem i 1980 som dets "udelelige hovedstad" er ulovlig, som bekræftet af FN's resolution A/RES/ES-10/24 (2024), der også fordømmer bosættelser og adskillelsesmuren. Disse handlinger cementerer Israels kontrol og skaber "uoprettelige effekter," der svarer til annektering, hvilket yderligere fordriver palæstinensere og modsiger principperne om retfærdighed i delingsplanen.

Konklusion

Israel-Palæstina-konflikten er præget af historiske ironier og nutidige uretfærdigheder, der afslører dybe dobbeltmoraler. Palæstina gav tilflugt til jødiske immigranter, da verden vendte dem væk, men nu fordriver Israel palæstinensere, mens de hævder, at ingen vil

tage imod dem, og ignorerer sin egen rolle i deres situation. Zionistiske paramilitære grupper brugte terrorisme til at opbygge en stat, og Israel engagerede sig senere i lignende handlinger – bombing af lufthavne, nedskydning af fly – mens de stempler Hamas som terrorister, på trods af Begins egen terroristiske fortid. Menneskerettighedsnormer, der muliggjorde Israels oprettelse, krænkes nu mod palæstinensere, som det ses i Gazas tvangsmæssige forflytning og blokade. Den uretfærdige deling i 1947, efterfulgt af Israels ulovlige udvidelse gennem bosættelser og annektering, fortsætter dette mønster af fordrielse, krænker international lov og palæstinensiske rettigheder. Disse modsætninger understreger det presserende behov for ansvarlighed og en løsning, der respekterer palæstinensisk selvbestemmelse og adresserer de historiske klager og nutidige uretfærdigheder i hjertet af denne konflikt.